

Autobiografische roman

RENNEN MET DE WOLVEN

Hoe ik dacht slechts 25 te worden

EMMA
KOLK

3

2014

‘Kun je even beneden komen Emma?’

Verstoord kijk ik op van mijn huiswerk. Ik zit op mijn zolderkamer achter mijn bureau, Franse woordjes voor mijn neus.

‘Wat is er pap?’ roep ik terug. Geconcentreerd luister ik of ik iets hoor, maar een antwoord blijft uit.

‘Pap?’ probeer ik nog eens maar dan luider.

‘Kom gewoon even hier meisje,’ klinkt het zachtjes van beneden. Zijn stem klinkt gespannen. Niet die rustige toon die ik van hem ken. In mijn achterhoofd hoor ik een onrustig stemmetje. *Er is toch niets ergs aan de hand?*

Een beeld schiet door mijn gedachten van de wachtkamer in het ziekenhuis, waar ik laatst samen met mijn vader zat. Een paar weken geleden moest ik bloed prikken. Artsen doen al maanden onderzoek naar mijn slechtiendheid. Diabetes blijkt niet de oorzaak. Wat dan wel? Stel dat ze nu iets gevonden hebben.

Het beeld van de wachtkamer probeer ik uit mijn gedachten te jagen. Er is nog geen enkele reden voor paniek.

Zuchtend schuif ik mijn stoel naar achteren, sta op en loop naar de deur. Eerst de trap af naar de eerste verdieping, dan de tweede trap naar beneden. Halverwege voel ik plots een steek in mijn zij. Het

trekt meteen weer weg. Niks aan de hand.

Op de laatste trede blijf ik staan. Normaal hoor ik op dit punt de stemmen uit de woonkamer, mijn vader, moeder, de tv. Nu is het stil.

Te stil.

Ik haal diep adem, loop de gang door en open de deur naar de woonkamer.

Aan de eettafel zit mijn moeder. Naast haar de huisarts met een arm om haar heen geslagen. Dikke tranen lopen over mijn moeders wangen. Links staat mijn vader, zijn armen strak over elkaar. Hij zwijgt, maar de angst in zijn ogen zegt genoeg.

‘Hallo,’ zeg ik zo opgewekt mogelijk. ‘Wat is er aan de hand?’ De kraak in mijn stem valt niet te onderdrukken en geschrokken van het geluid houd ik mijn mond.

‘Ga even zitten Emma,’ zegt de huisarts.

‘Ik blijf liever staan.’ Mijn armen kruis ik beschermend over mijn buik.

De huisarts slaakt een zucht. Mijn vader gaat aan tafel zitten en steekt zijn hand naar me uit. ‘Kom.’

Opstandig schud ik mijn hoofd.

‘Ik heb slecht nieuws,’ begint de huisarts. ‘Uit je bloedonderzoek blijkt dat je het Wolfram-syndroom hebt. Ken je dat?’

Opnieuw schud ik mijn hoofd. Natuurlijk niet. In mijn hoofd klinkt een paniekerige stem. *Ren. Weg hier. Je wilt dit niet horen.* Onbewust doe ik een stap achteruit. Ik zie hoe een traan over mijn vaders wang rolt.

‘Het is een zeldzame ziekte,’ vervolgt de huisarts kalm, bijna zakelijk. ‘Slechts 24 mensen in Nederland hebben het. Dat is ook de reden waarom we geen duidelijk ziektebeeld hebben. Wat we wél weten, is dat je diabetes, je slechte zicht en je kleurenblindheid ermee te maken hebben. Wat er verder kan gebeuren weten we niet precies.’

Haar stem klinkt steeds verder weg. Ik voel me licht, alsof ik

boven mezelf zweef. Ik zie mijn ouders, hoor hun stemmen niet meer. Een koude rilling trekt over mijn rug en haalt me weer terug.

‘Je kunt epilepsie krijgen,’ hoor ik de huisarts zeggen. ‘Of vroegtijdige dementie. Wat we wel vrij zeker weten, is dat je niet oud wordt.’

Waar heeft ze het over? Hoezo word ik niet oud? Vol ongeloof staar ik haar aan.

‘Wat bedoelt u?’ Mijn stem trilt. ‘Hoe oud kan ik worden dan?’ Ik wil het antwoord eigenlijk niet weten.

‘25, misschien 45! We weten het niet.’

Haar halfslachtige poging om hoopvol te klinken helpt niet. Het gapende gat dat zojuist onder mijn voeten is ontstaan slokt me op. Vijf minuten geleden zat ik nog gewoon mijn Franse woordjes te leren. Nu zegt iemand dat ik misschien over negen jaar dood ben.

Opnieuw barst mijn moeder in huilen uit. Mijn vader snikt hoorbaar.

Afwachtend kijkt de huisarts me aan. Wat verwacht ze? Dat ik iets zeg? *Ik ga dood*. Wat valt er nog te zeggen?

Ik moet hier weg. Weg van deze tafel, weg van de blikken. Ik wil mijn vrienden bellen, misschien kan ik naar ze toe. Maar wat zeg ik dan? Dat ik doodga?

Ik schud mijn hoofd. *Nee*. Ik ben niet zielig. Ik *bén* niet zielig.

In de verte hoor ik mijn naam roepen, maar het wordt zwart voor mijn ogen. Dit *kán* niet echt zijn. Dit moet een grap zijn. Een hele stomme, wrede, cynische grap.

Volledig in shock staar ik naar het tafereel voor me. Overkomt mij dit echt? Waar hangen de camera’s? Wie gaat mij zo vertellen dat het allemaal in scène is gezet?

Koortsachtig probeer ik me vast te klampen aan deze verlossende gedachte. Maar de tranen over mijn moeders wangen en de hangende schouders van mijn vader zijn echt. Zo goed kunnen zij niet acteren.

‘Emma?’

Ik voel een hand op mijn armen die ik nog steeds strak over elkaar voor mijn buik heb. De huisarts staat voor me en kijkt me aan. Voordat ze mijn hand kan pakken draai ik me om en sprint de kamer uit. Met twee treden tegelijk ren ik de trap op. Eenmaal boven ga ik zitten op de laatste trede. Uitgeput.

Ik kan maar 25 jaar worden. Het getal bonst in mijn hoofd. Alles wat normaal was, is in één klap verdwenen. Dit kan niet waar zijn. Dit mag niet waar zijn.

Ik pak mijn telefoon en begin te bellen.

Timon, mijn beste vriend. Geen gehoor.

Nog eens. Niets. Al is het midden in de nacht, hij neemt altijd op.

Nog een keer. Niets.

Na vijf keer proberen blijft het stil. Waarom juist nu? Ik heb hem nodig!

Als een bezetene werk ik de rest van mijn vriendenlijst af.

Niets.

Tranen prikken achter mijn ogen. Waarom neemt niemand op? Ik wil niet alleen zijn.

Dan, eindelijk, een beltoon. Nina.

‘Ik heb slecht nieuws,’ hoor ik mezelf zeggen. ‘Kan ik naar je toe komen?’